

a kis márvány szökőkút az ablak melletti asztalon, amikor a tollak a legutóbb ellepték, már nem érezte alárendeltségüket, a vízfelszín meg se rezdült, ugyanakkor a hamutálban viszont kigyulladtak a vibráló parázsmaradványok között: az már tényleg nem az a szökőkút volt, nem az a vízfelszín, amelybe korábban elmerültek a tollak, csupán az alárendeltség volt, ahogy most is, állandó. két emelettel lejjebb a szobánktól reflexszerűen elkezdem számolni a hátralévő lépcsőfokokat, az előtte lévőket úgyis felesleges.

